

Udtalelser om Beredvillighed til at fyldestgjøre de Billighedskrav, der maatte kunne stilles paa Grund af Forandringer, der hidrøre fra Banernes Overgang til Staten. Jeg er enig med de ærede Talere, som hidtil have udtalt sig om Sagen, deri, at Regjeringen ikke ved Lovforslagets Vedtagelse vilde være bemyndiget til at paadrage Statskassen pekuniære Forpligtelser udover det, som selve Lovforslaget hjemler. For mig staar det som givet, at Staten ved Vedtagelse af Banerne vilde være forpligtet ved Alt, Selvfabet med Retsskyldighed har paataget sig, og jeg maa antage, at der ved Siden af saadanne ligefremme Selvfabet paa hvilende Forpligtelser, enten statutmæssige eller ved Generalforsamlingsbeslutning paadragne Forpligtelser, maa, efter hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Wille) udtalte, være visse sædvansmæssige Forpligtelser. Hvilket Omfang disse kunne have, og hvilken deres særegne Natur og Bestaafenhed er, maa jeg tilstaa, at jeg ikke er istand til at drøfte her. Jeg har ikke haft særlig Anledning til at sætte mig ind i Detaillerne i det fjællandske Jernbanefælskab, og jeg kjender heller ikke Selvfabets Forhold overfor dets Personale saaledes, at jeg tør udtale mig om dette Punkt. Men da det ærede Medlem for Kjøbenhavn, som jo kjender nøiere til dette Forhold, har udtalt sig i den Retning, jeg angav, med Hensyn til Tilskudet til Pensionskassen, tvivler jeg ikke om, at det jo forholder sig saa, at der altsaa ikke med Hensyn til dette er nogen ligefrem juridisk Forpligtelse tilstede. Jeg tvivler imidlertid heller ikke om, at en saadan sædvansmæssig Udelse til Pensionskassen albrig vil møde nogen Modstand fra nogen Side, saalænge som overhovedet Foranstaltningen maa anses for at være fornuftig. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgtreds (Lauher) gjorde særlig opmærksom paa, at man dog ikke kunde forpligte sig til eller føle sig bunden til stedse at opretholde dette Pensionsinstitut og med dette bestemte Tilskud. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret. Det turde jo vel hælde, at der kunde findes en heldigere Ordning for Personaleets Selvforsørgelse med Driftsherrens Bistand end netop den, som nu findes. Jeg kjender ikke Pensionsinstituttet, men det ligger jo temmelig nær, at man, naar man for Statens Bestillingsmænd har fundet andre Former og andre Kvantiteter af Tilskud, ogsaa kunde ønske at gjøre dem anvendelige lige overfor de nye tilkommende Bestillingsmænd. Der er jo fra Regjeringens Side foreslaaet for flere Klasser af Bestillingsmænd at yde et Tilskud af 5 pCt. af Statskassen til Selvforsørgelse, og det vilde jo være ganske naturligt, om man saa ogsaa vilde forsøge de 2½ pCt., som Selvfabet hidtil har ydet for disse Bestillingsmænds Vedkommende, hertil. Det var en Udbring, som jo vilde falde ret naturligt,

og som man dristig vilde kunne forudsætte, at Ingen af dem, der nu ere i Pensionskassen, vilde have Noget at indvende imod. Jeg tror, at man i al Umindelighed maa fastholde, at Staten dog ikke kan være absolut og for bestandig bunden lige overfor et Institut som dette, og det forekommer mig ogsaa, at det falder ret naturligt, naar man ser hen til, at Selvfabet jo dog ikke vilde have Evne, selv om det havde haft Villie, til at binde sig for mere end forholdsvis faa Aar, forholdsvis faa lige overfor den lange Tid, i hvilken Pensionsbestemmelserne skulle gjøre Nytte. — Jeg antager ikke, at der vil blive nogen Uoverensstemmelse mellem Regjeringen og Rigsdagen paa det Omraade, som jeg nu senest har omtalt, og jeg haaber, at den Uoverensstemmelse, som er kommen tilorde her, foranlediget ved Udvalgsbetænkningen, Uoverensstemmelsen om Driftsforholdene, Driftsmyndigheden, maa forsvinde, inden Lovforslaget forlader dette Thing. Jeg haaber, at det ærede Udvalg ved nærmere Dverveielse af Sagen vil komme til det Resultat, at der ikke er nogen Fare, som behøver at afværges paa dette Omraade, men at man tværtimod ved at binde Hænderne paa Regjeringen vanskeliggjør at drage den Nytte ud af Foranstaltningen, som det jo maa være lige saa fuldt dette Things som Regjeringens Ønske, at der skal opnaas. Hvad særlig Udbringingsforslaget angaar, skal jeg gjentage, at jeg ikke har fraraadet Thinget det, fordi det indskrænker Regjeringens Myndighed, men fordi det i mine Tanter udsletter en i og for sig fornuftig Bestemmelse af Lovforslaget.

Wille: Jeg vil blot i Anledning af den høitærede Finansministers Uttringer bede, at det, jeg har ytret angaaende de to sidste Linier af § 1 i Loven, ikke maa blive spændt paa en altfor haard Pinebænk. Det falder mig selvfølgelig ikke ind at mene, at disse to Linier skulde medføre, at enhver Løstbestemmelse for Statsbanerne eo ipso skulde blive indført paa de fjællandske Baner. Det vilde være absurd, saa meget mere som alle positive Løst jo gjælde fra Stedet A. til Stedet B., altsaa positive Steder i Jylland og Fyn, hvortil der ikke findes tilsvarende paa Sjælland. Hvad jeg har sagt, er dette, at blandt Andet de Løstprinciper, der gjøre sig gjældende for Statsbanerne, derved vilde faae Anvendelse ogsaa paa de fjællandske Baner, men for ikke at anvende altfor stærkt Pres paa mine Uttringer, vil jeg tillade mig at reasumere dem saaledes: Om det ikke maa erkjendes, at den Affattelse, som vilde være rigtig, naar der var Tale om en Lov, ved hvilken der blev bestemt Bygningen af nye Baner i Jylland og Fyn, som skulde indlemmes i Statsbanenettet, maatte siges at være mindre passende,